

מציאות העולם מכריזה על נכונותה ללכת לגאולה
ובכל אופן, ישנה ההוראה מסיפור התורה שעשו אמר ליעקב
"נסעה ונלכה" - שמציאות העולם גופא מכריזה ומודיעה על נכונותה
ללכת לגאולה האמיתית והשלימה, כאשר יקויים היעוד "ועלו
מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו";
ועאכו"כ שישראל עושים את כל התלוי בהם להביא את הגאולה
האמיתית והשלימה בפועל ממש, אשר, אז תהי' שלימות העבודה
דקיום התומ"צ, שכן, קיום התומ"צ דזמן הגלות אינו אלא באופן
ד"ציונים" לקיום המצוות דלעתיד לבוא - "כמצות רצונך".
(משיחת ש"פ מצורע, ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

מוקדש להתגלותו המיידית לעיני בשר של
כ"ק אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח שליט"א
למטה מעשרה טפחים ומתוך חיים נצחיים
וינאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו תיכף ומיד ממש

*

לעילוי נשמת
ר' פסח חיים ב"ר דוד ע"ה ניומאן
נפטר ביום ה' אייר ה'תשס"ב
ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י יו"ח שיחיו

*

הי' שותף בהפצת "דבר מלכות"
להשיג השיחות, להקדשות ולפרטים נוספים טל': (718) 753-6844
הוכן לדפוס ע"י
יוסף יצחק הלוי בן אסתר שיינדל

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

כתובתנו באינטרנט: <http://www.torah4blind.org>

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
שלישי

היכל
תשיעי

דבר מלכות

תזריע-מצורע

הדרך הישרה להביא התגלות וביאת המשיח בפועל ממש

שיחות קודש
מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל שליט"א

שניאורסאהן
מליובאוויטש

יוצא לאור על ידי מערכת

"אוצר החסידים"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים ואחת לבריאה
הי' תהא שנת פלאות אראנו
שנת המאה ועשרים להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

משיחות ש"פ תזריע-מצורע, ו' אייר ה'תנש"א

א. בהמשך להמדובר ומודגש ביותר בומן האחרון ממש ע"ד הצורך בפעולתו של כאו"א מישראל לעשות כל התלוי בו להביא את משיח צדקנו בפועל ממש תיכף ומיד ממש, - כיון שבימינו אלה ממש (עם סיומו של חודש ניסן דהי' תהא שנת אראנו נפלאות) „כלו כל הקיצין“ (קץ הימים וקץ הימין)² כפשוטו ממש, ובודאי שתכף ומיד בא משיח צדקנו, וכאו"א מראה באצבעו ואומר „הנה זה (מלך המשיח) בא“⁴, שכבר בא (בלשון עבר) ברגע שלפני רגע זה -

ב. בפרשת השבוע - תזריע-מצורע - מודגש ביותר ענין הגאולה: „תזריע“ - „אשה כי תזריע וילדה זכר“ - כידועי שלידה („וילדה“) רומזת על גאולה (כמ"ש⁸ „ילדה ציון את בני“), ולידת זכר רומזת על החוזק והתוקף (זכר) דגאולה האמיתית והשלימה, גאולה נצחית שאין אחרי גלות („שיר חדש“ לשון זכר)⁹ ע"י משיח צדקנו, היינו, ש„וילדה זכר“ רומז על „לידת (התגלות) נשמת משיח שהיא ממדריגה היותר עליונה . . מעלמא דדכורא“¹⁰.

ובפרטיות יותר: „אשה כי תזריע“ - קאי על כללות העבודה דכנסת ישראל („אשה“) בזמן הגלות שנמשלה ל„זריעה“¹¹ („תזריע“), כמ"ש „וורעתי לי בארץ“¹², „הבאים ירש יעקב גוי“¹³; וע"י הזריעה ד„מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות“¹⁴ נעשית (תיכף ומיד, ללא הפסק כלל) הצמיחה („יציץ ופרח ישראל“¹⁵) דהגאולה האמיתית והשלימה

יש לבאר הדגשת ענין הגאולה ופעולת כאו"א מישראל בהבאת הגאולה בעניני יום הש"ק זה: לכל לראש - בעניני התורה השייכים במיוחד ליום הש"ק זה - בפרשת השבוע (כולל גם הפרשה שמתחילין לקרוא במנחה), וכן בפרקי אבות דיום הש"ק זה⁶, וגם בתוכנו של הזמן - הן בנוגע לכללות החודש, והן בנוגע לימי הספירה, כדלקמן.

(7) אוה"ת פרשתנו (כרך א) ע' ע. וראה גם תו"א ר"פ ורא. תו"ח שם צו, ב ואילך. סהמ"צ להצ"צ מצות ק"פ פ"ב (דרמ"צ עו, סע"ב ואילך). ועוד.

(8) ישע"י סו, ת.

(9) תהלים צו, א. ישע"י מב, יו"ד. וראה מכילתא בשלח טו, א. הובא בתוד"ה ה"ג ונאמר - פסחים קטז, ב.

(10) אוה"ת ריש פרשתנו (כרך ב) ע' תצא - בשם האוה"ה ר"פ תזריע וראה גם הגהות הצ"צ לפי האוה"ה - באוה"ת ריש פרשתנו (כרך ג) ע' תת ואילך. ובאוה"ת שבהערה ז: „וילדה זכר קאי על משיח . . מבחינה ומדריגה עליונה מבחי' עתיק“.

(11) ראה תו"א שמות נג, ג ואילך. שם ר"פ בשלח. ובכ"מ.

(12) הושע ב, כה.

(13) ישע"י כו, ו.

(14) תניא רפ"ז.

משיחות ש"פ תזריע-מצורע, ו' אייר ה'תנש"א

עיר הקודש, לבית המקדש (ש„בית תפלה יקרא לכל העמים“¹²⁹), ולקדש הקדשים - כמ"ש בהפרשה שקורין תיכף במנחה: „בזאת יבוא אהרן אל הקודש“¹³⁰, כניסת כהן גדול ביוהכ"פ לקדש הקדשים¹³¹, ולעתיד לבוא - לא רק אהרן, אלא גם כאו"א מישראל שיהי' בדרגת כה"ג („ממלכת כהנים“, כהנים גדולים¹³²), ולא רק ביוהכ"פ, אלא גם „בכל שעה שהוא

רוצה ליכנס“¹³³. ועוד והוא העיקר - שכל זה נעשה בפועל ממש, למטה מעשרה טפחים, כך שיכולים להודות ולברך על לידת והתגלות המשיח: „שהחיינו¹³⁴ וקיימנו והגיענו¹³⁵ לזמן הזה“.

(133) ויק"ר פכ"א, ו. וראה רד"ל שם. שמו"ר פל"ח, יו"ד ובמפרשים שם.

(134) להעיר, שברכת שהחיינו מברכים על שמחה הנרגשת בלב - דוקא על דבר שיסנו בפועל עתה.

(135) וי"ל גם מלשון נגיעה, שיכולים (לא רק להראות, אלא גם) לגעת (אגרידען - לקו"ת ר"פ שמיני).

(129) ישע"י נו, ז.

(130) אחרי טו, ג.

(131) להעיר ששיעור היומי ברמב"ם הוא בהלכות עבודת יום הכיפורים (פרקים א-ג).

(132) יתרו יט, ו ובבעה"ט עה"פ.

הוספה

עקשנות מוזרה של יהודים

אמנם, כל זה אינו אלא כאשר היתה אפשרות לגאולה באופן ד"אחישנה" לפני "בעתה", משא"כ לאחרי ש"כלו כל הקיצין", הרי גם המצב ד"אחישנה" הוא לאחרי עבודת הברורים בשלימותה, כך שאין כאן אלא המעלה ד"אחישנה" בלבד.

ומכיון שכן, הרי, הסיבה היחידה לכך שעדיין "תקועים" אנו בגלות, היא - עקשנות מוזרה של יהודים, אשר, מאיזה סיבה שונה ומשונה אינם רוצים לצעוק "עד מתי"...

עקשנות זו - אינה מובנת כלל, שכן, גם מי שמדמה לעצמו ש"טוב לו בגלות", מאמין אף הוא באמונה פשוטה שלאחרי הגאולה יהי' לו עוד יותר טוב, וא"כ, בשביל זה לבד יש לו לצעוק "עד מתי"!

הדרך ישרה" לפעול התגלות וביאת המשיח והגאולה בפועל ממש.

יג. ועל של פועל באתי - ובודאי יעוררו ויפרסמו בכל מקום ומקום:

כדי לפעול התגלות וביאת המשיח תיכף ומיד - על כאו"א מישראל (האנשים - הן יושבי אוהל (ישכר) והן בעלי עסק (זבולון), וכן הנשים והטף, כל חד וחד לפום שיעורא דילי) להוסיף בלימוד התורה (במיוחד) בעניני משיח וגאולה.

ומה טוב - שהלימוד יהי (ברבים) בעשרה, כי, נוסף על המעלה ד'עשרה שיושבים ועוסקים בתורה שכינה שריוי ביניהם¹¹⁸, יש מעלה מיוחדת כשלומדים עניני משיח והגאולה ברבים בנוגע להתפעלות והשמחה ברגש הלב, שעייז הולכת וגדלה ההשתוקקות והצפי לביאת המשיח¹¹⁹.

ועוד ועיקר כפשוט - להוסיף בקיום המצוות בהידור, ובמיוחד בההידור במצות הצדקה (כללות כל המצוות¹²⁰) ש,מקרב את הגאולה¹²¹.

וכדאי ונכון לקשר ההוספה בצדקה עם ההוספה בתורה בעניני משיח והגאולה - עייז שההוספה לצדקה היא מתוך כוונה לקרב ולזרוז את הגאולה, כיון שכוונה זו כשלעצמה היא חלק מלימוד התורה בעניני הגאולה - הלימוד (במחשבה - מזמן

(118) אבות פ"ג, ו. וראה אה"ק ס"ג.

(119) ולכן, גם אלה שרוצים ללמוד בעיון ושק"ט (ועד לחדש חידושי תורה בעניני משיח וגאולה), מתוך מנוחה וישוב הדעת, עיי הלימוד לעצמו או בתורותא - ישתדלו (מזמן לזמן) להשתתף גם בהלימוד בעשרה, כדי שיהי אצלם גם המעלה שעיי הלימוד בעשרה (ככפנים).

(120) ראה תניא פל"ז.

(121) כ"ב יו"ד, א.

לזמן) דמאמר חז"ל, גדולה צדקה שמקרב את הגאולה¹²².

יד. ויה"ר שההחלטה בכהנ"ל תמהר ותזרוז ותביא תיכף ומיד את התכלית והמכוון - התגלות וביאת המשיח בפועל ממש, תיכף ומיד ממש.

ובפשטות - שביום הש"ק פרשת "אשה כי תזריע וילדה זכר", "זאת תהי תורת המצורע ביום טהרתו" (לפני הקריאה בתורה ועאכו"כ לפני לימוד פרקי אבות במנחה), תהי לידת והתגלות משיח צדקנו ("חיוורא דבי רבי" כפי שהוא "ביום טהרתו") - שזוכים לשמוע ההכרזה (בכל העולם ובכל סדר ההשתלשלות) ש,הנה זה (מראה באצבעו ואומר זה) מלך המשיח בא", והנה זה כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בא (כיון ש,הקיצו ורננו שוכני עפר¹²³, וצדיקים קמים לתחי' מיד¹²⁴), וכל רבותינו נשיאינו, וכל צדיקי ונשיאי ישראל, ומשה ואהרן עמהם.

וביחד עם כל בני", "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו¹²⁵", "עוד אקבץ עליו לנקבציו¹²⁶", "מאשור וממצרים כו' ומאיי הים¹²⁷ - באים, עם ענני שמיא¹²⁸", לארצנו הקדושה, לירושלים

(122) ובסגנון האמור לעיל - מלכות שבתפארת - יש לומר: תפארת הו"ע התורה, ומלכות - שעיקרה קיום מצוות המלך - הו"ע (המצוות, ובפרט מצות) הצדקה. ובמלכות שבתפארת (שהמלכות עצמה היא במדת התפארת) - גם הצדקה (מלכות) היא חלק מהתורה (תפארת).

(123) ישע"י כו, יט.

(124) ראה חז"א קמ, א.

(125) בא יו"ד, ט.

(126) ישע"י נו, ח.

(127) שם יא, יא.

(128) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין שבהערה 18.

ע"י משיח צדקנו שאין אחרי גלות - "וילדה זכר".

ו, "מצורע" - כדאיתא בגמרא¹⁵, "מה שמו (של משיח) . . חיוורא דבי רבי שמו (מצורע של בית רבי¹⁶), שנאמר¹⁷ אכן חלינו הוא נשא ומכאונינו סבלם ואנחנו חשבנוהו נגוע מוכה אלקים ומעונה", "מאי סימני' יתיב ביני עניי סובלי חלאים¹⁸", "מנוגעים, והוא נמי מנוגע, דכתיב¹⁹ והוא מחולל מפשעינו וכתוב חלינו הוא נשא²⁰".

ובפרטיות יותר - כהמשך הכתוב "זאת תהי תורת המצורע ביום טהרתו²¹", ועד שנוהגין לקרוא פרשה זו בשם "פרשת טהרה²²" - ש,מצורע" הוא שמו של משיח בזמן הגלות, שאף שמצד עצמו הוא בתכלית השלימות, כמ"ש²³, "ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד", "מ"מ, סובל וכואב בעצמו צער ומכאובי הגלות; ו"ביום טהרתו" (ש,נרפא נגע הצרעת מן הצרוע") קאי על מעמדו ומצבו של משיח כשמתגלה וגואל את בני בגאולה האמיתית והשלימה²⁴.

ג. וצריך להבין²⁵:
א) הקשר והשייכות דב' הפרשיות תזריע-מצורע (שכבו"כ שנים קורין שניהם יחדיו) - דלכאורה, השם, "תזריע" (שמצד עצמו קשור עם ההולדה, כמפורש בכתוב "אשה כי תזריע וילדה", שכאשר "תזריע" אוי בא ההמשך ד"וילדה") מורה על הגאולה, ואילו השם, "מצורע" (שמצד עצמו הוא היפך הטהרה, ויש צורך בפעולה מיוחדת כדי לפעול המעמד ומצב ד"ביום טהרתו") מורה על (צער ומכאובי) הגלות, ואיך יתחברו שניהם יחדיו?

ב) ועיקר: בנוגע להמשך הפרשיות - תזריע (ואח"כ מצורע - דלכאורה, לאחרי ש,אשה כי תזריע וילדה זכר", גאולה נצחית שאין אחרי גלות, לא שייך עוד מעמד ומצב ד"מצורע" שקשור עם ענין הגלות?

ג) ועד"ז בכל א' מב' הפרשיות בפ"ע - שם הפרשה ביחס לתוכנה:

בפרשת "תזריע" - שם הפרשה מורה על הגאולה ("אשה כי תזריע וילדה"), והמשך ועיקר הפרשה הוא בדיני נגעים²⁶ שמורה על הגלות²⁷; ובפרשת "מצורע" - שם הפרשה (כפי שנקראת בתורה) מורה על הגלות, והמשך הפרשה הוא בדיני

(15) סנהדרין צח, ב.

(16) פרש"י שם. וראה לקמן ס"ח.

(17) ישע"י נג, ד.

(18) סנהדרין שם, א.

(19) ישע"י שם, ה.

(20) פרש"י סנהדרין שם.

(21) ראה בארוכה אוה"ח ר"פ מצורע - פרטי הרמזים בהשייכות דטהרת מצורע לביאת המשיח.

(22) ראה לקו"ש ח"ז ע' 100 הערה 5.

(23) ישע"י נב, יג. תרגום עה"פ. חז"א קפא, ב.

(24) ועד"ז בנוגע לביהמ"ק - כדאיתא במדרש (איכ"ר פתיחתא כא. הובא ביל"ש פרשתנו רמז

תקנא בסופו) על הפסוק (פרשתנו יג, מה) "והצורע אשר בו הנגע וגו'", "והצורע זה בית המקדש כו" - שנקרא "צרוע" ("מצורע") בחזרוננו (כהמשך שם; "וטמא טמא יקרא חורבן ראשון וחורבן שני"), וטהרתו רומזת על בנין ביהמ"ק. - ועד"ז בויק"ר פרשתנו ספ"ז (בנגעי

בתיים); "ונתתי נגע צרעת) בבית ארץ אחותכם, זה ביהמ"ק . . ונתן את הבית, וביתא דנא סתרי' . . יכול לעולם ת"ל ולקחו אנבים אחרות, שנאמר (ישע"י כח, טו) לכן כה אמר ה' אלקים הנני יסד בציון אבן אבן בחן פנת יקרת גו'".

(25) בהבא לקמן - ראה גם לקו"ש חכ"ב ע' 70 ואילך.

(26) נגעי אדם - "אדם כי יהי בעור בשרו שאת וגו'" (יג, ב), ונגעי בגדים - "והבגד כי יהי בו נגע צרעת וגו'" (שם, מז).

(27) ראה ויק"ר פרשתנו ספ"ז; שאת זו בכל . . ספחת זו מדי . . בהרת זו יון . . נגע צרעת זו אדום".

טהרת המצורע (זאת תהי' תורת המצורע ביום טהרתו) שמורה על הגאולה.

ולכאורה, כיון ששם הפרשה מבטא ומדגיש תוכן הפרשה, הי' מתאים יותר שהפרשה שמדברת בדיני נגעים (ענין הגלות) תקרא בשם „מצורע“, והפרשה שמדברת בדיני טהרה (ענין הגאולה) תקרא בשם „תזריע“?

ד) ועד"ז בנוגע לשמו של משיח: כיון שמשיה הוא גואלם של ישראל - למה מדגישים בשמו (שהשם מתאר מהותו וענינו) ענין הגלות ע"י קריאתו בשם „מצורע“!?

ד. ויובן בהקדם הביאור בענין הנגעים²⁸:

על הפסוק „אדם כי יהי' בעור בשרו גוי“, מבואר בלקו"ת²⁹ ש„אדם הוא במדרגה גדולה לפי שהוא שלימו דכולא“ . . אדם הזה כשמוכשרין מעשיו ותיקן כל הדברים . . יוכל להיות עדיין בעור בשרו בחי' התחוננה שבו לא נתברר הרע והפסולת ממנו ונולדים סימנים בגשמיות בכשרו . . והם הנגעים . . מפני שברוחניות בעבודת ה' תיקן במעשיו ובירר הרע מן הטוב בכל הדברים (בירור הרע מן הגוף ומן הנפש), רק פסולת שבסוף לבושו עדיין לא נתברר, לכן נולדו בכשרו . . רק בחיצוניות“.

ויש להוסיף בדיוק לשון הכתוב „אדם כי יהי' בעור בשרו גוי' לנגע צרעת“: „בעור בשרו“ - שלא זו בלבד שאינו שייך לה, עצם (העצמיות) דהאדם וגידים שלו, אלא שאינו שייך אפילו לה, „בשר“ (וגידים) דהאדם, דבר המשתנה וניתוסף

(28) בהבא לקמן - ראה גם לקו"ש חל"ז תזריע תנשא"א ושי"ב.

(29) פרשתנו כב, ב.

(30) ראה זר פרשתנו מה, א.

בו ע"י אכילה ושת"י שנעשים דם ובשר כבשרו, כי אם לה, עור" שמסביב (חיצוניות ומקיף) לה, „בשר“. ובעור בשרו (החיצוניות דהבשר) גופא - „אדם כי יהי' בעור בשרו“, היינו, שאין זה דבר הרגיל, אלא מקרה (מקרה נקרי"ת) היוצא מגדר הרגילי³¹. וגם אז (כש„והי' בעור בשרו“) הי"ז רק „נגע צרעת“ - „נגע“ גם מלשון נגיעה, היינו, שהענין הבלתי-רצוי אינו שייך (אליו, אפילו לא) לחיצוניותו („עור בשרו“), אלא רק נוגע בו.

ועוד ועיקר - כפי שמוסיף בלקו"ת³² - „וגם נגעים דברים גבוהים הן, שאינו נק' טמא עד שיקראנו הכהן טמא, וכשעדיין לא קרא לו שם טמא אין הנגעים בכלל טומאה³³, אלא אדרבה, הם אורות עליונים³⁴, רק שהם דינא קשיא דקדושה“.

ה. ויש לומר, שב' ענינים אלו [שהנגעים הם „רק פסולת שבסוף לבושו (בחיצוניות) שעדיין לא נתברר“, והם „דברים גבוהים . . אורות עליונים“ (ענינים הפכיים לכאורה)] - תלויים זה בזה:

כיון ש„נגעים“ הם בעצם „דברים

(31) ראה לקו"ת שם (מדברי הרמב"ם), שהנגעים הם „שלא כדרך הטבע . . שאינם מליחות המצויים . . אך מעשה נסים הם“ (ראה לקו"ש חכ"ב ע' 65 הערה 9).

(32) שם. וראה גם סמ"צ להצ"צ מצות טומאת מצורע בתחלתו.

(33) משנה נגעים רפ"ג. רמב"ם הל' טומאת צרעת פ"ט ה"ב. וראה תו"כ ופרשי' פרשתנו יג, ב. תו"כ ר"פ מצורע.

(34) להעיר, ש„נגע“ אותיות „ענג“ (וזה ח"א כו, ריש ע"ב. ח"ב רסה, ב. ח"ג רעג, א. ועוד), ועפ"ז י"ל שה„אורות עליונים“ ד„נגעים“ קאי על בחי' עונג העליון (וראה לקמן הערה 65).

ובפשטות: „תפארת“ - הו"ע לימוד התורה, ו„מלכות שבתפארת“ - הוא לימוד התורה בעניני מלך המשיח ובעניני הגאולה שנתבארו בריבוי מקומות¹¹⁰,

- בתורה שבכתב (ובפרט „כדברי הנביאים . . שכל הספרים מלאים בדבר זה“¹¹¹) ובתורה שבעל פה, בגמרא (ובפרט במסכת סנהדרין ובסוף מסכת סוטה¹¹²) ובמדרשים, וגם - ובמיוחד - בפנימיות התורה, החל מספר הזר (ש„בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזר כו' יפקון ב' מן גלותא ברחמים“¹¹³), ובפרט בתורת החסידות (שע"י הפצת המעיינות חוצה אתי מר דא מלכא משיחא¹¹⁴), בתורת רבותינו נשיאינו, ובפרט בתורתו (מאמרים ולקוטי שיתוח) של נשיא דורנו - מעין ודוגמא והכנה ללימוד תורתו של משיח, „תורה חדשה מאתי תצא“¹¹⁵, שילמד לכל העם פנימיות התורה (טעמי תורה), ידיעת אלקות („דע את אלקי אביך“¹¹⁶), כפס"ד הרמב"ם¹¹⁷ ש„כאותו הזמן . . יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישיגו דעת בוראם כו“ -

וההוספה בלימוד התורה בעניני משיח והגאולה („מלכות שבתפארת“) היא

(„מלכותך“ דייקא - מלכות דא"ס שלפני הצמצום¹⁰⁶ (הקשורה עם כתר ופנימיות הכתר, „כתר עליון איהו כתר מלכות“¹⁰⁷), שנמשכת ומתגלה ונעשית „מלכות כל עולמים“, „מלכות“ דייקא, שאין צורך ב„ממשלה“ בעל כרחם, כיון ש„מלכותו ברצון¹⁰⁸ קיבלו עליהם“¹⁰⁹).

יב. וביאור ה„דרך ישרה“ להתגלות וביאת המשיח ע"י „מלכות שבתפארת“ - בנוגע למעשה בפועל:

ובהקדמה - שכיון שמשיה צדקנו עומד לבוא תיכף ומיד, אבל עדיין לא בא בפועל, שלכן דרושה ההשתדלות האחרונה („סוף לבושי“) של כאו"א מישראל להביא את המשיח, צריכה להיות הפעולה (לא ע"י מלכות בטהרתה, ענינו של מלך המשיח עצמו, אלא ע"י „מלכות שבתפארת“, כלומר, ענינו של המשיח (מלכות) כפי שהוא בתורה (תפארת), כאמור לעיל (ס"ט) שע"י התורה (וענינו של משיח בתור „רב“) נמשכים ומתגלים האורות עליונים דהגאולה (וענינו של משיח בתור „מלך“) באופן פנימי.

יש לומר: „יעמוד מלך מבית דוד הוגה בתורה“ - הו"ע מלכות שבתפארת, כי „תפארת“ הו"ע התורה (ראה גם לקמן סי"ב), „ילחם מלחמות ה' וינצח“ - מלכות שבנצח, „ובנה מקדש במקומו“ - מלכות שבחוד, כמארז"ל (בכרות שבהערה 47) „ההוד זו בית המקדש“, וקבץ נדחי ישראל - מלכות שביסוד, שנקרא „כל“, ע"ש שאוסף ומקבץ האורות דכל הספירות, ו„אפהוך אל עמים גוי' לקראו כולם בשם ה' ולעבדו שכס אחד“ - מלכות שבמלכות.

(106) ראה לקו"ת שה"ש יד, ד. ובכ"מ.

(107) תקו"ז בהקדמה (זי, א).

(108) להעיר, שרצון הוא כתר, וכתר קשור עם מלכות, כנ"ל בפנים.

(109) ראה לקו"ת דרושי ר"ה נו, סע"ב ואילך.

סידור (עם דא"ח) נג, ג. יהל אור עה"פ (ע' תרפה). ועוד.

110 ונקל למוצאם - ע"י ספרי המפתחות (שרבו בדורנו זה) על סדר האי"ב, בערכים המתאימים: גאולה, משיח, וכיו"ב.

(111) רמב"ם הל' מלכים פ"א ה"ב.

(112) וע"פ האמור לעיל (ס"ז) שהגאולה באה ע"י התגלות ענינו האמיתי של הגלות - יומתק שסימני הגאולה הם בסוף (סיום וגמר) מסכת סוטה הקשורה על הגלות.

(113) זח"ג קכד, ב - ברע"מ. הובא ונת' באגה"ק רסכ"ו.

(114) אגה"ק דהבעש"ט - כש"ט בתחלתו.

(115) ישע"י נא, ד. ויק"ר פ"ג, ג.

(116) דה"א כח, ט.

(117) בסיום וחותם ספרו „משנה תורה“.

מודגש ביותר ענין הגאולה ב"מלכות" - מלכות בית דוד בתקפה ובשלימותה ע"י מלך המשיח, שעל ידו תתגלה מלכותו של הקב"ה בכל העולם, כמ"ש "והיתה לה' המלוכה"⁹⁴, "והי' ה' למלך על כל הארץ"⁹⁵.

והענין זה:

מלכות (בשייכות לגאולה) - מלך המשיח - מורה על החזוק והתוקף דענין הגאולה ללא התחשבות במניעות ועיכובים ובלשון חז"ל⁹⁶, "אמר מלכא עקר טורא", שאפילו "הר" (טורא), תוקף המנגד, נעקר (ממקומו למקום אחר)⁹⁷ ע"י המלך.

ובעומק יותר: כיון שהחיות והמציאות של כל בני המדינה וכל עניני המדינה תלוי בהמלך⁹⁸, מובן, שלאמיתו של דבר לא שייך מציאות של מנגד להמלך, שהרי כל מציאותו של ה"מנגד" (כפי שנראה בחיצוניות) תלוי בהמלך. ועד"ו בנוגע להגאולה - שענין המלכות (מלך המשיח) מדגיש שלאמיתו של דבר אין העולם (גלות) יכול להיות מנגד להגאולה, כיון שכל מציאות העולם תלוי בענין הגאולה (מלכות), כדאיתא בגמרא⁹⁹, "לא איברי עלמא אלא . . . למשיח"⁹⁹, ולכן, ה"ניגוד" העולם (גלות) להגאולה אינו אלא ענין

חיצוני בלבד, וביטולו הוא ע"י התגלות ענינו האמיתי של העולם - מלכות¹⁰⁰.

ובהתגלות המלכות (מלכותו של הקב"ה ע"י מלך המשיח) ישנם כמה אופנים ודרכים - מלכות כפי שהיא כשבעת המדות: מלכות שבהסד, מלכות שבגבורה, מלכות שבתפארת, מלכות שבנצח, מלכות שבהוד, מלכות שביסוד, ומלכות שבמלכות.

וע"פ מאמרו של רבי שה"דך ישרה" להתגלות וביאת המשיח היא, תפארת" (כנ"ל ס"ט), מובן גודל העילוי ב"מלכות" דשבוע (ושבת) זה - מלכות שבתפארת.

ועוד ועיקר - שאין צורך להמתין להמשך השבתות דספה"ע, כיון שע"י מלכות שבתפארת (דרך ישרה", בריה התיכון המבריה מן הקצה אל הקצה, מרום המעלות ומדרגות עד סוף כל דרגין¹⁰¹), נמשכים ומתגלים גם פרטי עניני המלכות של אח"כ¹⁰²: מלכות שבנצח - נצחון המלך (על עניני העולם שמעלימים בחיצוניותם), מלכות שבהוד - יופי המלך, "מלך ביפיו תחזינה עיניך"¹⁰³, מלכות שביסוד - חיוק המלכות באופן יסודי ונצחי, ומלכות שבמלכות - הגילוי ד"מלכותך"¹⁰⁴ מלכות כל עולמים¹⁰⁵

100) ולהעיר, שהמשכת וגילוי אלופו של עולם (שע"ו נעשה מ"גולה", גאולה", כנ"ל ס"ז) הו"ע ד"אחד", אמליכתי למעלה ולמטה ולדי רוחות" (ברכות יג, ב), "מלכות הוא ענינו" (רמב"ם הל' שופר פ"ג ה"ט).

101) ראה תניא פ"ג אגה"ק ס"ו. ובכ"מ.

102) ע"ד גמר ושלמות העבודה דספה"ע (הכנה למ"ח) בר"ח סיון, "בשבוע ה' ביום ג' בו" (תו"א יתרו טו, א) - תפארת שבמלכות.

103) ישע"י לג, יז.

104) תהלים קמה, יג.

105) ובלשון הרמב"ם בנוגע למלך המשיח -

94) עובדי' בסופו.

95) זכרי' יד, ט.

96) ב"ב ג, סע"ב.

97) כדיוק הלשון "עקר טורא" - שאינו מתבטל ממציאותו, אלא נעקר ממקום למקום (רוחניים), שוה"ע דאתהפכא חשוכא לנהורא.

98) ראה לקו"ש ח"ח ע' 25. וש"נ.

99) וגם לשאר הדעות (שם) - "לזוד", מלכות בית דוד (המלכות שניתן לו היא לעולם לו ולדורו" - חדא"ג מהרש"א שם), שמלך המשיח הוא מורעו; ו"למשה" - גואל ראשון הוא גואל אחרון" (ראה לקו"ש ח"א ע' 8 ואילך. וש"נ).

שהו"ע כלות הנפש, "שכלה תכלה אור הנפש ותסתלק מן הכלים . . . מיעוט הכלים שלא יהי' בחי' התפשטות למטה, אלא להסתלק למעלה וליכלל באור ה"³⁹.

ומזה יכול להיות יניקת החיצונים - "מחמת שאין נמשך בחי' שוב בכלים ואותיות דקדושה, אזי מבחי' הרצוא לבד יוכל להסתעף יניקת החיצונים, כמו שאחר ההתלהבות בתפלה אם אינו עוסק בתורה יוכל להתהוות מהתלהבות בחי' דינים קפידא וכעס, ומזה נסתעף ג"כ יש וגסות כו"⁴⁰.

והעצה לזה - כמארו"ל⁴¹, "אם רץ לבך שוב לאחד", שלאחרי ה"רצוא" צ"ל "שוב", שהו"ע הביטול, עד ל"ביטול במציאות . . . (שאין לו כח כלל להתפעל ברשפי אש בבחי' יש ודבר, אלא הוא כאבן דומם . . . כמו שאנו רואים בבוא העבד לפני המלך . . . כשבא מקרוב מאד לעמוד לפני המלך או לא נשאר בו כח ועוז . . . מפני שנתבטל ממציאותו לגמרי . . . ומצד הביטול . . . יבוא ההשבה להתפשט בכלים מכלים שונים למטה דוקא", ועי"ז נשלמת הכוונה העליונה שנתאוה הקב"ה להיות לו ית' דירה בתחתונים דוקא⁴².

ונמצא, שפעולת ה"שוב" שלאחרי ה"רצוא", היא, שגם ה"אורות עליונים" שלמעלה מהתלבשות בכלים (תנועת הרצוא) יומשכו ויתגלו ב"כלים" (תנועת השוב).

וכדי שיוכל להיות חיבור ב' התנועות

גבוהים . . . אורות עליונים", לכן, גם כשנשתלשל מהם ענין בלתי-רצוי ע"י יניקת החיצונים, ה"ז רק ענין חיצוני שנוגע (נגיעה בלבד) בבחי' התחתונה ("בסוף לבושיו") בלבד.

ולכן, גם התיקון על זה (טהרת המצורע) הוא (לא ע"י ענין חדש לגמרי, אלא) ע"י גילוי ענינם האמיתי של הנגעים שהם, "אורות עליונים" - כמרומו בלשון הכתוב, "זאת תהי' תורת המצורע ביום טהרתו", ש"טהרתו" היא ע"י "יום", שענינו אור וגילוי, כמ"ש³⁵ "ויקרא אלקים לאור יום", היינו, גילוי האורות עליונים (ענינם האמיתי) של הנגעים (ועי"ז מתבטלת יניקת החיצונים עד להיפך הטהרה אפילו בחיצוניות בלבד³⁶).

ו. וביאור הענין³⁷:

סיבת האפשרות ליניקת החיצונים עד להיפך הטהרה (בגלוי ובחיצוניות) מה"אורות עליונים" דנגעים (לאמיתתם), היא, מפני גודל מעלת ה"אורות עליונים" שאינם יכולים להתלבש ב"כלים". ובלשון הקבלה והחסידות - "אורות דתוהו"³⁸ שלמעלה מהתלבשות ב"כלים דתיקון", שמהם נשתלשו (לאחרי השבירה כו') כל הענינים הבלתי-רצויים.

והענין בעבודת האדם:

ה"אורות עליונים" שאינם מתלבשים ב"כלים" פועלים תנועה של "רצוא" -

35) בראשית א, ה.

36) וכדי לבטל היפך הטהרה בחיצוניות עכ"פ שנעשית כבר (לפני התגלות האורות עליונים) - צ"ל כל פרטי הענינים דטהרת המצורע שבהמשך הפרשה.

37) בהבא לקמן - ראה לקו"ת ר"פ מצורע. סהמ"צ להצ"צ שם.

38) להעיר מהשייכות ד"מצורע" ל"תוהו" - המצורע בגימטריא תוה" (תורת לוי"צ ע' קסט).

39) סהמ"צ להצ"צ שם פ"א.

40) לקו"ת שם.

41) ספר יצירה פ"א מ"ח. תקו"ז בהקדמה (ו), א. וראה סה"מ תרנ"ט ע' ריא בהערה.

42) לקו"ת וסהמ"צ להצ"צ שם. וראה גם תניא ספ"ג.

ומכופל דסוף זמן הגלות - מצד שרשו ומקורו הו"ע נעלה ביותר⁴⁹, "אורות עליונים" שלמעלה מהתגלות בכלים, ועד לבחי' שלמעלה מגילוי לגמרי (לא ראינו⁵⁰), בחי' "ישת חושך סתרו"⁵¹, ומפני גודל מעלת והפלאת האורות שלמעלה מגילוי, נשתלשל למטה העלם והסתר וחושך כפשוטו, שמוזה באים כל הענינים הבלתי-רצויים שבזמן הגלות.

וכיון שבשרשו ומקורו הו"ע נעלה ביותר, אורות עליונים שלמעלה מגילוי, לכן, גם לאחרי שנשתלשל למטה להעלם והסתר וחושך כפשוטו, עד לענינים דהיפך הטהרה וכו', אין זה אלא בחיצוניות ובדרגא התחתונה ובאופן של נגיעה בלבד.

ולכן, גם התיקון שע"י "מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות" הוא (לא ע"י ענין חדש לגמרי, אלא ע"י התגלות ענינו האמיתי של הגלות [כמודגש גם שהתיקון הוא (לא ע"י ביטול הגלות, אלא ע"י הפיכת הגלות לגאולה, כידוע⁵²

49) להעיר ש"קוב"ה בגלותא סליק לעילא ולעילא" (וח"ג כ, ב. ועוד), "למעלה מעלה מכל ההשתל", "בבחי' העצמי" ממש" (אוה"ת שה"ש ע' תרפו). וראה לקמן ס"י.

50) "לא ראינו דייקא, שאינו נראה ונגלה לעיני בשר . . . אבל מ"מ אותותינו קיימות" . . . ועז"נ לעושה נפלאות גדולות לבדו, שממשיך נפלאות גדולות תמיד אלא שהן בבחי' לבדו והוא לבדו יודע שהוא נס, דהיינו בבחי' העלם" (לקו"ת שה"ש לד, א. אוה"ת שם ע' תקכד).

51) תהלים יח, יב.
52) ראה ויק"ר ספלי"ב. לקו"ת בהעלותך לה, ג. ובכ"מ.

* (שהן אותיותינו, דהיינו אותיות התורה כו" (שס). - ועפ"ז ר"ל שנו" התורה נעשה המשכת וגילוי ה-אותותינו" דמן הגלות (נפלאות גדולות לבדו) באופן הנראה ונגלה לעיני בשר (וראה לקמן הערה 54).

הגלות (ענין הנגעים⁵³) - כ"א אדרבא, שבאה גאולה שאין אחרי' גלות.

יא. ויש להוסיף ולקשר זה גם עם היום המיוחד בספירת העומר - מלכות שבתפארת:

ובהקדים - שבספירת העומר (מחסד שבחסד עד מלכות שבמלכות) נכללים כל עניני העבודה ("מעשינו ועבודתינו"), הן בנוגע לנפש האדם - "לתקן את נפשותינו ורוחותינו ונשמותינו כו' ולטהרנו ולקדשנו", והן בנוגע לכללות העולם - "יושפע שפע רב בכל העולמות", שע"ז באה הגאולה האמיתית והשלימה שאין אחרי' גלות - "הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה במהרה בימינו אמן סלה"⁵⁴.

ומעלה יתירה בקביעות שנה זו - שראש הפסח חל בשבת, והתחלת הספירה היא "ממחרת השבת"⁵⁵ גם כפשוטו (נוסף על דרשת חז"ל⁵⁶ שפירושו "ממחרת היו"ט"), שאז השבתות הן תמימות כימי בראשית, שמתחילות באחד בשבת ומסיימות בשבת⁵⁷ - שכיון שהסיום דכל שבוע ב"מלכות" (מלכות שבחסד, מלכות שבגבורה, מלכות שבתפארת כו') הוא ביום השבת שקשור עם הגאולה, "יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים"⁵⁸,

88) להעיר, ש"ספתח"ו, בהרת" הם כנגד רחל (ו"שאת" כנגד לאה), ותיקונם ע"י עשיית ה"כלים" (ע"י הדיבור והמעשה בתורה ומצוות) שבהם יומשכו האורות עליונים, בחי' שוב שלאחרי הרצוא (לקו"ת וסה"צ להצ"צ שבערה 37).

89) כמחז"ל "כל מקום שנאמר נצח סלה ועד אין לו הפסק" (עירובין נד, א).
90) אמור כג, טו.
91) מנחות סה, ב ואילך. תו"כ ופרש"י עה"פ.
92) פסדר"כ פ"ח, פ"סר פ"ח. רב"ן ספ"ו.
רב"ה פסחים סתקכו"ו. ועוד.
93) כנ"ל הערה 5.

וכיון שהגילויים הנעלים דחודש ניסן, "חודש של גאולה", נמשכים ומתגלים למטה ע"י עבודת האדם - מתבטלת האפשרות לענין של גלות, כ"א באה גאולה נצחית שאין אחרי' גלות.

זאת ועוד:

"אייר" ר"ת אברהם יצחק יעקב רחל, ד' רגלי המרכבה⁵⁹. והענין בזה - שג' האבות (כנגד ג' רגלי המרכבה), חסד גבורה ותפארת, הם בחי' האורות, ורחל (רגל הרביעי שעל ידו נעשית שלימות המרכבה), בחי' המלכות (כנסת ישראל), היא בחי' הכלים⁶⁰. וי"ל שחיבורם יחד (בר"ת ד"אייר") מורה על המשכת וגילוי האורות (גם האורות עליונים) בכלים.

ויש להוסיף, ש"רחל" מורה על העילוי ד"מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות" להביא את הגאולה - כמ"ש⁶¹ "רחל מבכה על בני" גוי' כי איננו", "איננו" דייקא (ולא "אינם"), כיון ש"קוב"ה בגלותא סליק (איננו) לעילא ולעילא"⁶², וע"י פעולתה של רחל (מעשינו ועבודתינו דכנסת ישראל) בזמן הגלות ("מבכה גוי' כי איננו") באה הגאולה (כהמשך הכתוב⁶³ "יש שכר לפעולתך גוי' ושבנו בנים לגבולם"), והאורות העליונים שהיו בבחי' הסתלקות לעילא ולעילא (ענינו האמיתי של הגלות) נמשכים ומתגלים למטה, ועז"ו מתבטלת האפשרות ליניקת החיצונים ("כרחל לפני גוזזי נאלמה"⁶⁴) ועד להיפך הטהרה דזמן

82) מאו"א א, פד. ב"ש לאה"ע סקכו" ס"כ. מג"ע אופן קבא.
83) ראה לקו"ש חכו" ע' 46. וש"נ.
84) ירמי' לא, יד.
85) זרז"ב בהערה 49.
86) שם, טו-טז.
87) ישע"י נג, ז. וראה סה"מ תרנ"ט ע' קנב. תש"ד ע' 84. ועוד.

דרצוא ושוב, העלאה והמשכה, חסד וגבורה, צ"ל התגלות בחי' שלמעלה משניהם - בחי' התפארת, ששרשה בבחי' הכתר שלמעלה מסדר השתלשלות, שעל ידה נעשה חיבור ב' הקוין דחסד וגבורה⁶⁵, העלאה והמשכה, רצוא ושוב, שגם ה"אורות עליונים" שלמעלה מכלים יומשכו ויתגלו ב"כלים"⁶⁶.

וזהו"ע טהרת המצורע - "זאת תהי' תורת המצורע ביום טהרתו" - "תורת המצורע" (ולא "טהרת המצורע" וכיו"ב), ש"תיקונו (של המצורע) . . . ע"י עסק התורה . . . כי עיקר עסק התורה צ"ל בבחי' ביטול"⁶⁷, וכמ"ש "ונפשי כעפר"⁶⁸ לכל תהי' (ועי"ז) פתח לבי בתורתך", שע"י הביטול כעפר נעשה "כלי" לתורה, שהיא מבחי' נעלית ביותר שלמעלה מסדר השתלשלות - בחי' התפארת, כמארז"ל⁶⁹ "תפארת זו מתן תורה", ולכן בכחה לחבר ב' התנועות דרצוא ושוב, שגם האורות עליונים יומשכו ויתגלו בכלים, ועי"ז מתבטלת האפשרות דיניקת החיצונים עד להיפך הטהרה דנגעים, כיון שהאורות עליונים (ענינם האמיתי של הנגעים) נמשכים ומתגלים למטה.

ז. ומזה מובן גם בנוגע לכללות הענין דגלות וגאולה - נגעי המצורע (גלות) וטהרתם (גאולה):

גלות - שענינו העלם והסתר האור האלקי, כמ"ש⁷⁰ "אותותינו לא ראינו גוי", ועד לחושך, ובפרט החושך כפול

43) ראה לקו"ת פרשתנו כג, ג ואילך.
44) ראה גם דרושים שבהערה 60.
45) לקו"ת פרשתנו כה, א.
46) "כעפר" דייקא - ש"הכל הי' מן העפר" (קהלת ג, ט), ולכן, ע"י הביטול כעפר נעשה "כלי" לכל הענינים הטובים, ועד לענין הכי טוב - תורה, כדלקמן בפנים.
47) ברכות נח, סע"א.
48) תהלים עד, ט.

והשאלה היא: כיון שכבר נסתיימו, מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות" - מהי ה"דרך ישרה" (הקלה והמהירה ביותר מבין כל דרכי התורה) שיבור לו האדם (כללות בני"י) שגמר עניני העבודה כדי לפעול התגלות וביאת המשיח?⁷⁴

והמענה לזה - "כל שהיא תפארת לעושי" ותפארת לו מן האדם":

"תפארת" - קאי על התורה ("תפארת זו מתן תורה"), שמצד גודל מעלתה בכחה לחבר ב' התנועות דרצוא (קירוב ודביקות להקב"ה, "תפארת לעושי") ושוב (המשכה למטה, "תפארת לו מן האדם"), שהאורות העליונים יומשכו ויתגלו בכלים (כנ"ל ס"ו), שע"ז מתגלה ענינו האמיתי של הגלות (אורות עליונים), באופן שמושלל ענין הגלות כפשוטו, גאולה שאין אחרי גלות (כנ"ל ס"ז-ח).

ויש להוסיף בביאור הטעם שהתורה (תפארת) היא, "דרך ישרה" להתגלות והבאת המשיח - ע"פ הידוע⁷⁵ שבמשיח צדקנו ישנם ב' ענינים: מלך (המלך המשיח) ורב (שילמד תורה את כל העם), והחילוק שביניהם, שענין ה"מלך" שבמשיח מורה על ההשפעה באופן מקיף שנעשית ע"י הביטול דקבלת עול מלכותו, וענין ה"רב" שבמשיח מורה על ההשפעה באופן פנימי שנעשית ע"י לימוד התורה עד שחשיב, "כאילו ילדו"⁷⁶, ויש לומר, שצירוף שניהם (מלך ורב, מקיף

ופנימי) יחדיו מורה שגם האורות עליונים שלמעלה מהתלבשות בכלים (כ"א באופן מקיף בלבד) נמשכים ומתגלים בכלים (באופן פנימי), בכח התורה ("תפארת").

י. ויש לקשר זה גם עם תוכנו של הזמן - חודש אייר:

חודש אייר הוא החודש השני, שבו נעשית העבודה מלמטה למעלה - לאחר הקדמת הגילוי מלמעלה למטה בחודש ניסן, ש"בו נעשו נסים לישראל"⁷⁷, עד ל"נסי נסים"⁷⁸, ש"נגלה עליהם מלך מלכי המלכים הקב"ה וגאלם"⁷⁹, "חודש של גאולה"⁸⁰, עד לגאולה מכל עניני מיצר וגבול.

ויש לומר, שבהמשך החדשים (ניסן ואייר) מודגש הקשר והשייכות והחיבור שביניהם - שהגילויים הנעלים (אורות עליונים) חודש ניסן נמשכים ומתגלים בפנימיות (בכלים) ע"י עבודת האדם למטה למעלה.

והכח לחברם יחד הוא מצד דרגא הכי נעלית שלמעלה משניהם - כמודגש בהספירה דב' אייר (היום הראשון מהימים הפרטיים דחודש אייר, לאחר ראש חודש שכולל כל ימי החודש) - "תפארת שבתפארת"⁸¹, שעל ידה נעשה חיבור ב' התנועות דרצוא (אורות עליונים) ושוב (בכלים).

77 מדרש לקח טוב בא יב, ב.

78 ראה ברכות נו, רע"א ובפרש"י וחד"א ג

מהרש"א שם.

79 נוסח הגש"פ.

80 שמו"ר פט"ו, יא.

81 ומודגש גם בדרכו של אדמו"ר מהר"ש - שב' אייר ("תפארת שבתפארת") הוא יום הולדתו, ש"מזלו גובר", ופועל ומשפיע על כל ההולכים בדרכיו - "לכתחילה אריבער", שעבודת האדם למטה (בכלים) היא, "לכתחילה אריבער" (למעלה מכלי, מהגבלת).

וגלות), ענין הנגעים בפרשת תזריע, וטהרתם בפרשת מצורע (כנ"ל ס"ג):

כיון שהגאולה היא (לא ענין בפ"ע, אלא) התגלות ענינו האמיתי של הגלות (בדוגמת טהרת המצורע ע"י התגלות ענינם האמיתי של הנגעים) - לכן, לאחר ההקדמה הכללית (לב' הפרשיות) "אשה כי תזריע וילדה זכר" שרומז על כללות העבודה בזמן הגלות ("תזריע"), שע"ז באים לגאולה האמיתית והשלימה שאין אחרי גלות ("וילדה זכר") - באים פרטי הענינים בהמשך הפרשיות:

בפרשת תזריע (גאולה) מדובר בענין הנגעים (גלות) - כיון שהנגעים הם אורות עליונים (שלכן, גם לאחר הירידה למטה ה"ז רק, "בעור בשרו"), שיומשכו ויתגלו למטה בהגאולה;

ובפרשת מצורע (גלות) מדובר אודות טהרת הנגעים (גאולה) - כיון שטהרת הנגעים היא ע"י התגלות ענינם האמיתי של הנגעים (ענינו האמיתי של הגלות), היינו, שתוכנה של הגאולה הו"ע ד"מצורע" למעלות⁸², ובאופן שנשללת האפשרות לענין הפכי (כיון שהאורות העליונים נמשכים ומתגלים למטה), גאולה נצחית שאין אחרי גלות ("וילדה זכר").

[ויש להוסיף ולבאר גם הקשר וההמשך להפרשה שמתחילין לקרוא במנחת שבת

שע"י המשכת וגילוי האל"ף (אלופו של עולם) נעשה מ"גולה", גאולה⁸³ - אורות עליונים שלמעלה מגילוי ("ישת חושך סתרו"), אשר, ע"י "מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות" פועלים שגם האורות העליונים שלמעלה מגילוי יומשכו ויתגלו למטה⁸⁴ (וע"ז תתבטל בדרך ממילא האפשרות להעלם והסתר כו' עד להיפך הטהרה אפילו בחיצוניות בלבד).

ויש לומר, שהיתרון ב"מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות" (שע"ז) פועלים שהאורות העליונים יומשכו ויתגלו למטה) הוא מצד הביטול והמסירת נפש שמודגשת ביותר (ובעיקר) בזמן הגלות, וע"י הביטול והמס"נ שמצד בחי' היחידה, הקשורה ומקבלת מבחי' "יחיד" שלמעלה מכל סדר ההשתלשלות, נעשה חיבור ב' התנועות דרצוא ושוב, שהאורות העליונים נמשכים ומתגלים בכלים.

ח. עפ"ז מובן הקשר והשייכות והמשך הפרשיות תזריע-מצורע (גאולה

83 ראה אה"ת בא ע' רעג: "ההפרש בין גולה ובין גאולה הוא ע"י אות אל"ף . . . שהוא פלא, בחי' אראנו נפלאות". ושם: "ולכן נק' ר"ה ניסן חודש של גאולה, כי הוא ראש חדשים ובו נמשך ראשון הוא לכם, בחי' אני ראשון כו' אלופו של עולם". - ועפ"ז תומתק הדגשת ענין הגאולה בימים האחרונים ממש, עם סיומו של חודש ניסן דשנת אראנו נפלאות.

84 ראה אה"ת שבערה 49: "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, פי' נפלאות הוא מה שמוסתר ומופלא בבחי' ההסתלקות בעילוי אחר עילוי . . . קוב"ה בגלותא סליק לעילא ולעילא . . . ואראנו נפלאות הללו שיבוא ויתגלה למטה מטה", היינו, שענין הגאולה ("אראנו נפלאות") הוא גילוי ענינו האמיתי של הגלות, "מה שמוסתר ומופלא . . . לעילא ולעילא", שנמשך ומתגלה למטה.

85 להעיר, שבשניהם (במצורע ובגלות) נאמר "בדד" (במצורע - "בדד ישב" (פרשתנו יג, מז), ובגלות - "איכה ישב בדד" (איכה א, א) - "בדד" למעלותא, שמורה על דרגא נעלית ביותר שמובדלת לגמרי ("בדד") משאר הדרגות. - ולהעיר, שגם המשיח (שנקרא "מצורע") הוא מובדל לגמרי מכל העם, כמ"ש "הנה ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד", למעלה מהאבות, ולמעלה ממשו כו' (ראה תחומא תולדות יד).

זו - אחרי קדושים⁵⁶:

פרשת אחרי - שבה נאמר הציווי והאזהרה שלא יהי "רצוא" בלי "שוב" (כלות הנפש ד"שני בני אהרן בקרבם לפני ה' וימותו"⁵⁷), אלא רצוא ושוב דוקא, נשמות (שמצ"ע הם בתנועת הרצוא) בגופים (שמצ"ע הם בתנועת השוב) דוקא [ועד לחיים נצחיים דלעתיד לבוא (ובנוגע לדורנו זה - ללא הפסק בינתיים)⁵⁸, חיי הגוף דוקא, ובאופן שהנשמה יזונית מן הגוף]⁵⁹, שזהו"ע דחיבור הרצוא ושוב, שהאורות העליונים נמשכים ומתגלים בכלים⁶⁰;

וענין זה נעשה מצד דרגא נעלית שלמעלה משניהם⁶¹ - פרשת קדושים, שבה נאמר הציווי (ונתינת-כח), "קדושים תהיו כי קדוש אני", שבהיות בני" בעוה"ז

(56) להעיר שהקשר בין הפרשיות תזריע-מצורע ואחרי-קדושים הוא בהדגשה יתירה בקביעות שנה זו - שיום הש"ק זה הוא שבת פרשת תזריע-מצורע בחוץ לארץ, ושבת פרשת אחרי-קדושים בארץ הקודש.

(57) ראה אוה"ח ר"פ אחרי. נת' בדרושים שבהערה 60.

(58) והעלוי ד"אל עפר תשוב" הוא (ברוחניות) ע"י הביטול* ד"ונפשי כעפר לכל תהי" (וראה הערה 61).

(59) ראה המשך וככה תרל"ז פ"ח ואילך. המשך תרס"ז ע' תקכה. לקו"ש ח"כ ע' 44. חכ"א ע' 88. ועוד.

(60) ראה ד"ה כתוב באוה"ח - במאמרי אדה"ז אתהלך לאזניא (ע' לג). ד"ה וכל הלבבות באוה"ח אחרי (כרך ב) ע' תקלה ואילך. ד"ה אחרי מות תרמ"ט. לקו"ש ח"ג ע' 988 ואילך. חכ"ז ע' 119. חל"ב ע' 98 ואילך.

(61) ע"י הקדמת הביטול דשוב, כנ"ל ס"ו.

(* ולהעיר שגם העילוי ד-אל נעשה ע"י הביטול להגוף (ראה טה"מ עטר"ת ע' תט).)

הגשמי (שאו שייך הציווי ד"קדושים תהיו", "הו פרושים"⁶², ה"ה במעמד ומצב של קדושה ("קדושים תהיו"), ועד לקדושה הכי נעלית דקדושתו של הקב"ה, כדרשת חז"ל⁶³, "יכול כמוני, ת"ל כי קדוש אני", כפירוש החסידות⁶⁴, "יכול כמוני" בניחותא, שכאו"א מישראל "יכול להיות", כמוני" (כביכול), דרגת הקדושה ד"קדוש אני"].

ומודגש עוד יותר בשמו של משיח (הגואל) שנקרא בשם מצורע⁶⁵ - "מצורע של בית רבי", ש"יתב ביני עניי סובלי חלאים", "מנוגעים, והוא נמי מנוגע" - שמש"ח נמצא בעולם בזמן ומקום הגלות, ובמצב של גלות, שסובל תחלואי הגלות [כהמשך הגמרא⁶⁶, "אמר רב אי מן חייא הוא כגון רבינו הקדוש", "אם משיח מאותן שחיינ עכשיו"⁶⁷ ודאי היינו רבינו הקדוש⁶⁸, דסובל תחלואים וחסיד גמור

(62) פרש"י ר"פ קדושים.

(63) ויק"ר פכ"ד, ט.

(64) ראה מאור עינים ר"פ קדושים (מו, ב). אוה"ת עה"פ.

(65) ראה אוה"ת נ"ך (ע' צג) שהטעם שמש"ח נקרא "חיוורא דבי רבי", הוא, לפי ש"בהרת עזה כשלג . . (היא) הלעו"ז דענג העליון לבושי" כתלג חזיר, וע"כ משיח שהוא גילוי פנימיות עונג העליון סובל הנגע בכדי שע"י"ז יומשך העונג כתלג חזיר".

(66) וע"פ פ"ס הרמב"ם (הל' מלכים ספ"א) "ואם יעמוד מלך מבית דוד כו" - היינו שהוא כבר מלך.

(67) ושם (בהתחלת הסוגיא): "דבי רבי שילא אמרי שילה שמו, שנאמר עד כי יבוא שילה, דבי רבי ינאי אמרי ינון שמו (כמו ינאי, כל אחד הי' דורש אחר שמו*), שנאמר יהי שמו לעולם לפני שמש ינון שמו, דבי רבי הניבה אמרי הניבה שמו,

(* פרש"י שם. - ולהעיר מדיוק לשון רש"י "כל אחד הי' דורש אחר שמו" (ולא שהתלמידים חידשו ששמו כשם רבם).

(א) "איזו היא דרך ישרה" - הרי מקרא מלא דיבר הכתוב⁷², "ישרים דרכי ה'", (ב) "שיבור לו) האדם" - "אדם" דייקא, ש"אדם הוא במדרגה גדולה . . שלימו דכולא" (כנ"ל ס"ד), (ג) הקשר לבעל המאמר "רבי אומר" - רבינו הקדוש, ולא בשמו ("רבי יהודה הנשיא", כפי שנזכר תיכף במשנה שלאח"ז), אלא בתואר "רבי".

ויש לומר הביאור בזה - בהמשך להאמור לעיל בנוגע להתגלות וביאת המשיח:

רבי (רבינו הקדוש) - עליו נאמר (בזמנו) "אם משיח מאותן שחיינ עכשיו ודאי היינו רבינו הקדוש, דסובל תחלואים וחסיד גמור הוה", דאף שהי' "חסיד גמור", שגמר עבודתו⁷³, אעפ"כ הי' סובל תחלואים, תחלואי הגלות, כמו משיח (ששמו "חיוורא דבי רבי", "מצורע של בית רבי"), שעם היותו בתכלית השלימות, סובל וכואב תחלואי הגלות (כנ"ל ס"ב).

ותוכן מאמרו - "רבי אומר איזו היא דרך ישרה שיבור לו האדם":

"האדם" - קאי על "אדם הזה (ש), הוא במדרגה גדולה . . שלימו דכולא" (כשמוכשרין מעשיו ותיקן כל הדברים . . רק פסולת שבסוף לבושי עדיין לא נתברר כו" מצד ענין הגלות - כמו רבי; ובדורנו זה - דור האחרון של הגלות, עקבתא דמשיחא, שכבר נסתיימו ונשלמו כל עניני העבודה שהיו צריכים להעשות במשך זמן הגלות - י"ל שכל בני" הם בדרגא זו.

הוה"⁶⁸], ומצפה בקוצר רוח ובכליון עינים⁶⁹ להתגלות (מההעלם בזמן ומצב הגלות), דמלך המשיח גואל את ישראל בגאולה האמיתית והשלימה שאין אחרי גלות, כפ"ס הרמב"ם⁷⁰, "יעמוד מלך מבית דוד וכו'".

ט. האמור לעיל קשור גם עם פרק שני דאבות (שלומדים ביום הש"ק זה) - שהתחלתו, "רבי אומר איזו היא דרך ישרה שיבור לו האדם כל שהיא תפארת לעושי ותפארת לו מן האדם":

ובהקדם הדייקים במשנה זו - ומהם:

שנאמר אשר לא אתן לכם חנינה, ויש אומרים מנחם בן חזק"י** שמו, שנאמר כי רחק ממני מנחם משיב נפשי". וראה גם ירושלמי ברכות פ"ב ה"ד. איכ"ר פ"א, נא. וראה לקוטי לוי"צ על מארז"ל ע' קו ש"כל הדעות אמת הם ואלו ואלו דא"ח", עיי"ש.

ואנן (חסידים) נעני אבתריהו (בנוגע לרבותינו נשיאנו, ובפרט כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) - יוסף שמו, שנאמר "יוסף אדני שנית ידו גו' ואסף נדחי ישראל גו'", יצחק שמו, שנאמר "או ימלא שחוק פינאי".

(68) פרש"י שם. - וע"ש זה נקרא "חיוורא (מצורע) דבי רבי", "ע"ש רבינו הקדוש שנקרא רבי . . שהי' סובל תחלואים ויטורים כמוהו" (חדא"ג מהרש"א שם).

(69) שלכן "שרי חד ואסיר חד (מתיר נגע ומקנהו וקושרו מתיר האחר ועושה כן, ואינו מתיר שני נגעים יחד (כשאר הסובלי חלאים שיושב ביניהם)), אמר דילמא מבעינא דלא איעכב (אי בעי לי לצאת ולגאול את ישראל לא איתעכב כדי קשירת שני נגעים)" - סנהדרין שם ובפרש"י.

(70) שבהערה 66.

(71) בהבא לקמן - ראה גם סה"ש ה'תש"נ ח"ב ע' 420 ואילך. ועוד.

** כ"ה (ב"ן חזק"י) בדפוסים שלפנינו, ובירושלמי ואיכ"ר: "מנחם" סתם. - ולהעיר שרש"י מעתיק תיבת "מנחם", ומוסיף "בן חזק"י". וכנראה שצ"ל בפרש"י "ה"ג בן חזק"י", אלא שהבחור העוצער "תיקן" והשמיט "ה"ג". ועצ"נ.

(72) הושע יד, יו"ד.

(73) ע"ד הפירוש ב"צדיק גמור" - "מלשון כלי שנגמר מלאכתו" (לקו"ת דרושי סוכות פא, א).